

DOBOS KLÁRA

Célba suhanó MAGYAR NYILAK

Sokszor úgy jövünk az edzésekre, hogy közben az autóban imádkozunk. Hálát adunk, hogy együtt lehetünk, és kérjük a Jóistent, vigyázzon ránk, tartsa meg szeretetben a családtagokat és a csapatunkat is – meséli Maucha Gergely, aki két idősebb gyermekével együtt lovasíjász világbajnoki címmel büszkélkedhet. Egyik legutóbbi nagy öröme, hogy négy gyermeke közül már a harmadik, a tizenkét éves Janka is kezd komolyabban beszállni az ősmagyaroktól „örökölt” sportba: édesapjával, bátyjával és nővérével részt vett egy őszi németországi edzőtáborban. És bár Vince, a legkisebb még csak nyolcéves, neki sincs sok esélye kimaradni e jóból...

– Télen is edzünk – mondja Gergő –, amíg a hideg engedi, de mínusz 5 fok alatt nem lovagolunk, kíméljük a lovak tüdejét. A pálya is jeges sokszor, ilyenkor csak földről lövünk, illetve olyan lovas feladatokat igyekszünk találni, amelyek biztonságosan végezhetők.

A téli „bemelegítés” után visszatérünk a nyárba, ami igazán emlékezetes marad a Maucha család számára: a Pomázon megrendezett I. Nyílt Lovasíjász Világbajnokságon a tizenhét éves Ágnes junior korosztályban, a tizenkilenc éves Levente a felnőttek között lett első. Édesapjuk – a csapatarany részese – egyéniben a 13. helyen zárta a versenyt.

„VÉGIGFUTVA” A PÁLYÁT

Huszonöt ország több mint száz lovasíjásza mérte össze tudását. Most is bebizonyosodott, hogy a magyar tényleg igazi lovas nemzet, s hogy az a fohász is jogos, melyet kalandozó őseinktől rettegve mondogattak a nyugatiak: „A magyarok nyilaitól ments meg, Uram, minket!” A nyilvesszők suhanó majd puhán csattanó hangját hallva most persze csak azért nyilallt a fájdalom a versenytársak szívébe, mert érezhették: nincs sok esélyük velük szemben.

A felnőtt világbajnok – aki szeptember óta a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen bionikát tanul – mesél csapatukról, a Némethy Lovasíjász Akadémiáról.

– Nagyon szeretem az itteni erősen összetartó társaságot. A világbajnokságon is, amikor egy csapattag ment a pályán, mindig volt valaki, aki segített – vizet, tanácsot adott, vagy éppen a nyilvesszőket keresgélte. De ezen a versenyen a legnagyobb ellenfelek között is családi, baráti kapcsolat alakult ki. Nagyon hangulatos volt, mikor az egyik este a versenytársakkal együtt mentünk ki edzeni.

A különleges versenyhangulatot az ifjú világ-bajnokok édesapja is örömmel említi.

– Voltunk már néhány versenyen, és bizony jellemző volt a „könyöklés”, az eredmény érdekében az egymáson való átgázolás. Nyilván nem csak a mi érdekünk, hogy ez most igazán baráti találkozóra sikerült, bár – mint szervezők – természetesen mindent igyekeztünk megtenni ezért. Nagyon szép volt, ahogy mindenki drukolt mindenkinek, biztatták egymást a török, a lengyel, a japán stb. versenytársak. Ennek a megalapozásában talán részünk volt, de aztán a legtöbben átvették ezt a metódust.

SOKAT SZÁMÍT A SZELLEMISSÉG

Erőtetettnek tűnhet a kérdés, hogy van-e egy adott sportban konkrét jelentősége annak, hogy aki űzi, vallásos-e – ám a válasz igazolja: egy egész lovasíjász-csapat hozzáállását változtatta meg a keresztény szellemiség.

– Mikor elkezdünk ide járni, elég rossz volt a hangulat, rossz irányba mentek erkölcsileg a dolgok – emlékezik Ágnes. – Több olyan fiatal edzett itt, akik folyamatosan beszélogtak a másiknak, mindenki csak a saját önző érdekét nézte, nem segítettek egymásnak. Mi a testvéremmel akkor még nagyon fiatalok voltunk, nem szólhattunk, a bátyám meg eleve nagyon csendes. Egy idő után aztán én kezdtem el „irányítgatni”, szóvá tettem, ha valami rosszat tapasztaltam. Egyre komolyabban figyeltünk arra, hogy szűnjön meg a csúnya beszéd, mindenki segítsen mindenkinek. Mostanra részben le is cserélődött és meg is változott a csapat: mindenki fut, szedi a nyilvesszőt, nincs olyan tag, aki csak ül, és nem csinál semmit... Persze nem mindenki gyakorló katolikus, ennek ellenére sokat számít a szellemiség. Ráadásul azért lehetünk hitelesek, mert már bizonyítottunk is a sportban, ezért szívesen követik a példát, amit adni próbálunk.

KARÁCSONYI KALAND

A lovasíjászat a Maucha családban a lovaglással kezdődött.

– *Fiatalkoromban két nagy szerelmem volt hobbi terén: a barlangászat, ami geológus édesapámtól ered, és a lovaglás, amit középiskolás koromban kezdtem el – meséli Maucha Gergely. – Természetes volt, hogy a gyerekeket is kiskoruktól vittük lovagolni... Az íjászatra pedig úgy találtunk rá, hogy a sógoroméék olvasták a modern lovasíjászat sportváltozatát kidolgozó Kassai Lajos könyvét. Az egyik karácsonyra kaptam tőlük egy íjat, aztán mi is vettünk a gyerekeknek. Otthon lövöldöztünk, közben jártunk lovagolni, s azon gondolkodtunk, milyen jó is lenne összepárosítani a kettőt. A feleségem unta meg, hogy csak beszélünk, beszélünk, és lépett: fölhívott három helyet, ahol lehetett lovasíjászodni, s a legszimpatikusabbat kiválasztottuk és „ott ragadtunk”...*

–...egy karácsony előtt történt – veszi át a szót Ágnes. – Én nyolcéves voltam. Egy hideg, téli napon jöttünk ide kipróbálni a lovasíjászatot. Nekem nem tetszett, mert fáradt voltam és nagyon fájtam is. Viszont apukámnak meg Levinek szerelem lett első találkozásra, ők el is kezdtek járni. Három hónappal később aztán én is csatlakoztam.

Ágnes a Németh László Gimnáziumba jár. A világbajnokság előtti időszak nagyon nehéz volt számára: a rengeteg edzést össze kellett egyeztetnie a tanulással és a házimunkával, így szabadidő, pihenés alig maradt. Hogy sikeresen megbirkózik mindennel, az jelzi, hogy minisztériumi kitétetést kapott az iskolában és a sportban egyaránt kiemelkedő eredményéért.

LOVON IS A JÓISTENNEL

A négygyermekes családban a vallás, a hit fontos szerepet játszik. Kötődnek például a Fokoláré mozgalomhoz is.

– Nem dolgozunk aktívan a Fokolárében, de szívvel-lélekkel velük vagyunk, részt vettünk jó pár programon, és amikor tudunk, segítünk – mondja Gergely. A vasárnapi szentmiselátogatás természetes, Levente pedig a templomukban – a káposztásmegyéri Szentháromság-plébánián – gyerekcsoporthoz vezet és ministrál. Ott volt nyáron a római ministráns-találkozón is, ahol hálát adott kitűnő világbajnoki szereplésükért is.

– Nagyjából harmincan vagyunk ministránsok. Komolyan vesszük a szolgálatot, de emellett jó barátságot ápolunk, sokat beszélgetünk... Az oltárnál állva tényleg úgy érzem, hogy közelebb vagyok a Jóistenhez. Furcsa érzés, amikor máshol megyünk szentmisére, és én nem ministrálhatok. Természetesen a versenyek előtt is imádkozunk, ami még több erőt ad a megmérettetéshez. Ha már lovon vagyok, teljesen a pályára koncentrálok, s arra, hogy pontos legyen a lövés. Ilyenkor már nem szoktam imádkozni, de nagyon jó az a tudat és az az érzés, hogy bármit teszek, velem van a Jóisten.

A szerző fényképeivel

